

Ouderling
Kyle S. McKay
van de Zeventig

Leeuwen in het bos

Toen ik 6 was, gingen we met ons gezin in de bergen wandelen. Op de terugweg renden mijn broer, Barrie, en ik vooruit. Dat vonden we spannend! We bewonderden de rotsen, bloemen, vogels en kleine diertjes die we zagen. Maar al gauw beseften we dat we alleen waren en er geen pad meer was.

We wisten niet hoe we terug moesten. Overal om ons heen stonden bomen. Ik dacht dat achter elke boom een leeuw verscholen zat! Barrie zei dat we om hulp moesten roepen. We riepen een hele tijd, maar niemand hoorde ons.

Uiteindelijk zei Barrie tegen mij: 'Ik denk dat we moeten bidden.'

Dat vond ik een geweldig idee. Terwijl hij bad, hield ik één oog open in geval er een leeuw op ons afkwam. Na het gebed voelden we ons rustig.

Precies op dat moment hoorden we geritsel tussen de bomen. Ik wist zeker dat het een leeuw was! Maar voordat ik al te bang werd, zag ik wie het was. Het was mijn vader! We waren dankbaar dat ons gebed verhoord was.

Toen we terug naar het pad liepen, vertelden we vader over ons gebed. Hij bleef staan en zei: 'We moeten weer bidden om onze hemelse Vader voor zijn hulp te bedanken.'

Met een blij hart bogen we ons hoofd. Ik bedankte Hem dat Hij ons gebed had verhoord. Deze keer hield ik beide ogen stijf dicht! ●

Uit een interview door Linda Davies.

